

EVOLUȚIA MIȘCĂRII SINDICALE ÎNTRE ANII 1923—1933

de HERBERT RABINOVICI și IOAN DON

După desfășurarea la Cluj a Congresului sindicatelor din anul 1923, în fața întregii mișcări sindicale din România se impunea cu necesitate realizarea unității sale de acțiune, care să facă posibilă canalizarea luptei muncitorimii, a forțelor sale împotriva exploatării capitaliste, pentru drepturi și libertăți democratice. Acest imperativ se impunea cu atât mai mult cu cât, în urma sciziunii din 1923, din cei 84 de mii de membri ai sindicatelor, 31 000 făceau parte din sindicatele unitare, 28 500 erau membri ai sindicatelor afiliate la F.S.I. de la Amsterdam, peste 18 000 participau la activitatea sindicatelor neafiliate, iar aproximativ 6 000 de muncitori părăsiseră rîndurile mișcării sindicale.

Partidul Comunist s-a adresat sindicatelor excluse în cadrul congresului de la Cluj cu chemarea de a trece la refacerea cât mai grabnică a unității sindicale. Conducătorii sindicatelor excluse la Cluj și ai acelor sindicate care nu recunoșteau hotărârile sale arbitrare s-au întrunit la sfîrșitul lunii octombrie 1923 într-o conferință în cadrul căreia pe bază de front unic (participau comuniști, socialiști și activiști sindicali fără de partid), s-a constituit Consiliul General Unitar al Uniunilor și sindicatelor unitare (C.G.S.U.), ceea ce marca crearea Sindicatelor unitare revoluționare. Este de subliniat că această conferință a pus în fața C.G.S.U., sarcina de a se conduce după ideea că numai o mișcare sindicală unită poate constitui o forță capabilă să lupte pentru apărarea drepturilor muncitorimii și că numai o astfel de mișcare poate realiza refacerea unității sindicale. A fost elaborat un manifest programatic prin care sindicatele se declarau împotriva afilierii la vreun for internațional.

Sindicatele unitare conduse de P.C.R. au reprezentat partea cea mai înănită a mișcării sindicale din țara noastră în perioada în care au activat. Partidul Comunist a trimis în sindicate pentru a desfășura munca politică pe unii din cei mai buni militanți ai săi, întărindu-și și prin intermediul sindicatelor unitare în mod considerabil, legăturile sale cu masele largi de oameni ai muncii. Inițial au fost reprezentate în Consiliul General, Uniunile de

Sindicat aparținând muncitorilor din industria lemnului, pielăriei, alimentară, metalurgică, dar în lunile imediat următoare, cadrul componenței C.G.S.U. s-a lărgit incluzând unele comitete regionale precum și sindicatele din București, Ploiești, Brașov, Cîmpina, Tg. Mureș, Sibiu, Craiova, Timișoara, Arad, Oradea, Galați, Iași ș.a.

După ilegalizarea Partidului Comunist în anul 1924, activitatea sindicatelor unitare a fost mult îngreunată. Proclamarea, în luna decembrie a aceluiași an, a Legii Mîrzescu, care îngrădea drepturile și libertățile democratice și al cărei ascuțit era îndreptat împotriva P.C.R. și a mișcării muncitorești, revoluționare printre care și a sindicatelor unitare, a stîrnit proteste vehemente în rîndurile celor mai diferite categorii de oameni ai muncii.

Activitatea sindicatelor unitare pînă la interzicerea lor în anul 1929, deci aproximativ 5 ani, s-a desfășurat în condițiile perioadei de stabilizare parțială și vremelnică a capitalismului, perioadă de refacere și creștere a forței de producție exprimată printr-o însemnată sporire a producției industriale a României, a potențialului industrial al țării, prin diversificarea producției și o substanțială creștere a rîndurilor proletariatului industrial. Polarizarea avuției sociale avea loc pe calea adîncirii exploatării clasei muncitoare, a maselor țărănești. Întărirea puterii economice și politice a marelui capital, accentuarea caracterului capitalist al țării, erau însoțite de intensificarea exploatării maselor muncitoare, de apăsarea fiscală care lovea în populația muncitoare, de restrîngerea libertăților democratice constituționale și de reprimarea mișcării muncitorești revoluționare.

Sindicatele unitare, ținînd seama de toate aceste împrejurări, ancorate puternic în masele muncitoare, receptive la situația socială și economică a muncitorimii, s-au aflat în acești ani în centrul luptelor sociale manifestate îndeosebi prin importante acțiuni greve. Militanții sindicatelor unitare, dintre care D. Grofu, Imre Aladar, Dan Ștefan, Coloman Müller, Simo Geza și mulți alții și-au adus contribuția prin desfășurarea unei importante munci de propagandă și agitație pentru organizarea muncitorilor, pentru pregătirea și desfășurarea celor mai multe dintre acțiunile greve ale acestora.

Cu toate că în perioada stabilizării relative mișcarea muncitorească era în reflux revoluționar, numărul acțiunilor de luptă ale clasei muncitoare s-a menținut ridicat. Potrivit datelor oficiale, în perioada 1922—1928 au fost declarate în România 3329 de conflicte colective de muncă, la care au participat aproape 500 000 de salariați, 100 000 de muncitori fiind cuprinși în 365 de greve. Acțiunile greve și conflictele colective de muncă din anii 1923—1929 au dovedit justetea politicii Partidului Comunist Român de păstrare și consolidare a unității de acțiune a clasei muncitoare. În condițiile

grele ale ilegalității, în ciuda tendințelor scizioniste ale vîrfurilor reformiste și a manifestărilor sectare și stîngiste din propriile rînduri, P.C.R. a trebuit să aplice o tactică elastică pentru îndeplinirea înaltelor îndatoriri de organizare și de mobilizare la luptă unită a celor ce muncesc. Sindicatele unitare activau intens pentru a lumina și a cuceri masa muncitorilor în lupta pentru apărarea intereselor lor. Activitatea de zi cu zi se desfășura și pentru atragerea membrilor sindicatelor reformiste pe linia luptei revoluționare, în scopul refacerii unității sindicale și a înfăptuirii frontului unic. În acești ani s-au desfășurat importante acțiuni greviste, la organizarea cărora au fost angajate cele mai bune forțe ale Sindicatelor unitare. Pe linia luptelor greviste amintim, printre altele, rolul sindicatelor unitare în organizarea grevei muncitorilor metalurgiști de la fabrica „Phöbus” din Oradea din mai—iulie 1927, în timpul căreia s-au obținut rezultate considerabile în aplicarea tacticii de front unic. La sediul Sindicatelor unitare din localitate, în vederea organizării și conducerii grevei, muncitorii au ales un comitet de grevă în care erau cuprinși atît cei organizați în aceste sindicate, cît și cei din sindicatele afiliate la Amsterdam. A fost organizat un pichet de grevă și o casă de ajutor pentru această grevă, care după 7 săptămîni s-a terminat cu o victorie a muncitorilor de la „Phöbus”. Menționăm de asemenea, rolul sindicatelor unitare în desfășurarea unor asemenea greve, ca cea a muncitorilor forestieri din Valca Mureșului, (iunie 1928), a muncitorilor metalurgiști de la Industria Sîrmei — Cîmpia Turzii, a muncitorilor metalurgiști de la Reșița (1928), a minerilor de la Anina (1928) și altele. Sindicatele unitare din Brașov s-au manifestat activ în organizarea unor greve în întreprinderile orașului, precum și în direcția ajutorării morale, materiale, juridice a greviștilor din alte centre industriale. Un comitet local de ajutorare a Sindicatelor unitare s-a creat în anul 1926 la Brașov, care în decursul anilor, a strîns ajutoare în valoare de zeci de mii de lei, fonduri provenite din cotizații, donații, liste de subscripție, toate acestea fiind predate în scopul ajutorării militanților forestieri din Valea Mureșului. Sindicatele orașului Brașov (centru de veche tradiție revoluționară în care activau muncitori români, germani, maghiari și de alte naționalități) au votat și transmis noțiuni de solidaritate cu lucrătorii din Valea Mureșului. (În anii 1922—1929, sediul sindicatelor unitare din Brașov, se afla în str. Roșiorilor, nr. 24).

În legătură cu activitatea la Brașov a sindicatelor unitare, notele Siganței consemnează multiple și variate forme ale luptei acestor organizații, care au căzut adesea în obiectivul urmăririlor agenților. Printre acestea menționăm că la 11 august 1924, la Clubul Sindicatelor din Brașov și la Clubul Socialist din aceeași localitate au fost operate descinderi, organele represive

menționând că aceste instituții propagau idei revoluționare, comuniste și că descinderile s-au încheiat prin confiscarea a numeroase ziare muncitorești: „Constructorul“, „Lupta Socialistă“, „Munkás“, „Világossag“ și altele.

Este evident un merit deosebit al activității politice și organizatorice a sindicatelor unitare faptul că marea majoritate a grevelor amintite s-au încheiat prin obținerea revendicărilor cerute de muncitori. În urma acestor acțiuni greviste, Uniunea Generală a Industriașilor din România a fost silită să elaboreze un contract colectiv „tip“ pentru întreprinderile din unele ramuri, astfel că în anii 1922—1928 s-au încheiat peste 1 600 de contracte colective, care au cuprins 532 780 de muncitori, contracte prin care principalele revendicări ale muncitorilor au fost recunoscute de patroni. Ca urmare a luptelor muncitorești din acești ani, în focul cărora s-a mers pe linia realizării în multe întreprinderi a frontului unic, cercurile guvernante au fost nevoite să renunțe la acțiunile de militarizare a unor întreprinderi ale statului, la introducerea muncii forțate și să adopte măsuri legislative în direcția protecției muncii, plății concediilor, repausului săptămânal, asigurărilor sociale etc. Au fost de asemenea legiferați contractul colectiv și regimul de 8 ore de muncă.

Dar cu toate aceste succese era evident că existau încă reale posibilități pentru ca sindicatele să ducă o luptă cu mai mult succes pe linia dobândirii cât mai multor revendicări ale maselor muncitoare. Cauza acestor insuficiențe constă în aceea că, pe lângă teroarea organelor represive, se manifesta și lipsa de acțiune a clasei muncitoare, se mențineau disensiunile serioase în cadrul conducerilor organizațiilor politice și profesionale ale clasei muncitoare.

Este demn de amintit efortul făcut de sindicatele unitare în acești ani pe linia realizării unei apropieri cu întreaga mișcare sindicală. Imediat după constituire, sub îndrumarea Partidului Comunist sindicatele unitare au început acțiunea pentru refacerea unității sindicale. În acest sens, C.G.S.U. s-a adresat Consiliului Sindicatelor cerînd ca acesta să anuleze hotărârile adoptate la Cluj și să accepte constituirea unui comitet comun pe bază de paritate, care să convoace un nou congres. Aceste propuneri au fost reînnoite în martie 1925 de Conferința sindicatelor unitare, dar răspunsul a fost din nou negativ. În această situație, realizarea frontului unic de jos era alternativa spre înfăptuirea căreia s-a trecut sub conducerea P.C.R. În august 1925, membri ai Consiliului general al sindicatelor unitare ca: Coloman Müller, Constantin Trandafirescu, Ștefan Velcescu, au fost arestați și repuși în libertate numai în urma unor puternice presiuni ale maselor. Autoritățile au oprit în mod samavolnic desfășurarea lucrărilor congresului sindical început la Sibiu la

20 februarie 1927. Prigoana burgheziei țintea spre dizolvarea sindicatelor unitare.

În anul 1929, odată cu intrarea României în criza economică, s-a înțețit și ofensiva patronală împotriva maselor muncitoare, ceea ce a determinat ridicarea muncitorimii la luptă cu o deosebită vigoare. Încă de la începutul anului 1929, în marile centre muncitorești ale României, puternice demonstrații însoțite de greve, întruniri, vesteau apropierea unor lupte de clasă tot mai viguroase, tot mai active. Se cerea întărită munca în sindicate, în care scop se impunea convocarea unui congres care să treacă la stabilirea unor măsuri din cele mai eficiente pe linia unificării mișcării sindicale și a transformării sindicatelor din țară în puternice organizații de masă. Dezvoltării sindicatelor i se impunea un ritm extrem de rapid, care se poate exemplifica și prin aceea că în numai câteva luni din anul 1928 și până în aprilie 1929, cifra membrilor sindicatelor unitare indica o creștere de 40%.

Această masivă creștere a rîndurilor sindicatelor revoluționare indica și un masiv sprijin acordat luptei pentru unitate în rîndurile sindicatelor.

Unul din cele mai importante momente din istoria sindicală a acestor ani, l-a constituit Congresul sindicatelor unitare din aprilie 1929. Lucrările acestuia au început la data de 2 aprilie în sala fabricii de bere din Timișoara. Militantul mișcării sindicale, D. Grofu, a fost ales președinte al congresului. În ceea ce privește organizarea propriu-zisă a acestuia, C. Müller relatează mai târziu că „Deoarece sala cea mare a căminului muncitoresc din Timișoara nu era suficientă pentru marele număr de delegați ce urmau să sosească la congres, am reușit să închiriem sala fabricii de bere din oraș“.

La lucrările acestui însemnat congres au participat peste 350 de delegați reprezentanți ai organului central al sindicatelor unitare, ai comisiilor locale sindicale, ai celor 234 de sindicate, ai secțiunilor de tineret și femei ale sindicatelor, precum și delegați ai muncitorilor neorganizați din fabrici și uzine — români, maghiari, germani și de alte naționalități. Pe ordinea de zi figurau 19 puncte, între care examinarea tacticii de luptă, probleme organizatorice ale mișcării sindicale, probleme aferente legislației muncitorești ș.a., dar nu toate acestea au putut fi dezbătute. Congresul a trasat sindicatelor unitare sarcina de a se ocupa îndeaproape de organizarea și conducerea grevelor, de a face din mișcarea grevistă o armă puternică de luptă împotriva politicii burgheziei de intensificare a exploataării maselor muncitoare. Congresul de la Timișoara a acordat o atenție excepțională restabilirii unității sindicale, considerată drept cheazășia succesului în lupta pentru revendicări economice și politice. Luînd poziție critică față de sectarismul care se manifestase în activitatea unora din membrii C.G.S.U. în problemele unității de acțiune, congresul și-a însușit

indicațiile P.C.R. privind crearea frontului unic. Comitetele de fabrică create pe baza acestui principiu, trebuiau să devină centre care să grupeze fără nici o excepție pe toți muncitorii, indiferent de apartenența lor politică sau sindicală, urmînd ca ele însele să devină un factor esențial de făurire a unității mișcării muncitorești. Acest congres a însemnat pentru muncitori o mai puternică strîngere a rîndurilor, o mai hotărîtă luptă pentru cucerirea revendicărilor generale imediate ale clasei muncitoare. Lui D. Grofu, congresul i-a încredințat sarcina de președinte al C.G.S.U.

Ca urmare a măsurilor luate de clasele dominante pentru ieșirea din perioada crizei economice începută în anul 1929, situația proletariatului român, a oamenilor muncii de la orașe și sate s-a înrăutățit simțitor începînd din acest an. Politica antipopulară a claselor exploatare a provocat nemulțumirea maselor care s-au ridicat la luptă pentru apărarea intereselor lor.

Intensificarea luptei proletariatului împotriva exploatării a evidențiat și mai pregnant necesitatea realizării unității de acțiune a clasei muncitoare și în acest sens un rol deosebit de important îi revenea mișcării sindicale.

După cum se știe, în urma congresului de la Timișoara, guvernul național-tărănesc a hotărît dizolvarea sindicatelor unitare, sub pretextul că acestea își depășiseră rolul lor de organizații profesionale. Ca urmare a acestor măsuri antimuncitorești, s-au înrăutățit condițiile în care syndicatele unitare trebuiau să-și desfășoare activitatea. Unele dintre acestea au reușit totuși să-și mențină existența legală. O parte a membrilor sindicatelor unitare au intrat în syndicatele afiliate Confederației Generale a Muncii, în cadrul cărora au întărit forțele de stînga, iar o altă parte au intrat în Centrala sindicatelor independente aflată sub conducerea Partidului socialist.

Cu toate greutățile întîmpinate de mișcarea sindicală în acei ani, acțiunile muncitorești s-au intensificat, căpătînd tot mai mult un caracter de masă și devenind tot mai combative.

În condițiile intensificării luptei revoluționare a muncitorilor, P.C.R. a ajuns la concluzia că se impunea adoptarea unor noi măsuri pe linia organizării luptelor și acțiunilor muncitorești, folosirea unor noi forme și metode de luptă. Pentru organizarea acțiunilor muncitorești, syndicatele din toate ramurile de activitate — industrie, transporturi, comerț, instituții de stat — au convocat adunări în cadrul cărora s-au stabilit revendicări, s-au constituit comitete de acțiune, s-au ales delegați care să reprezinte pe muncitori în tratativele cu patronii. În comitetele de acțiune au fost aleși comuniști, social-democrați, muncitori fără de partid, membri ai sindicatelor unitare și ai sindicatelor afiliate la C.G.M. În felul acesta, grevele și demonstrațiile munci-

țorești aveau la bază frontul unic muncitoresc. Organele acestora, ele însele generate de frontul unic, își desfășurau activitatea pe baza acestui principiu.

Ținând seama de puternicul curent pentru unitate de acțiune care se manifesta în rândul sindicatelor C.F.R., Partidul Comunist a apreciat că pentru organizarea luptelor și înființarea unor noi comitete de acțiune se impunea constituirea unui organ central de conducere. În acest sens, amintim Conferința pe țară a delegaților muncitorilor feroviari, din martie 1932, care a ales C.C. de acțiune din care au făcut parte: D. Petrescu, I. Pintilie, P. Bogătoiu, Popa Emil, Pavel Bojan ș.a.; ca secretar al Comitetului a fost ales Gheorghe Gheorghiu-Dej. Pentru a contracara activitatea comitetelor de acțiune, liderii reformiști din conducerea Uniunii Sindicatelor C.F.R. au convocat în aprilie 1932 o conferință a acestei uniuni, lucrările căreia s-au desfășurat însă contrar prevederilor inițiatorilor. A fost prima conferință a unui sindicat din C.G.M., în timpul căreia majoritatea delegaților s-au exprimat pentru unitatea de acțiune, pentru linia de front unic, pentru comitetele locale de acțiune. Semnificativ în aprecierea stării de spirit a muncitorilor este faptul că la această conferință majoritatea sindicatelor ceferiste din țară s-au pronunțat pentru platforma de revendicări elaborată de C.C. de acțiune. Conferința a demonstrat astfel orientarea revoluționară a maselor ceferiste, creșterea influenței Partidului Comunist în sindicate.

La sfârșitul anului 1932, situația maselor devenise deosebit de grea. Continuându-și politica, clasele stăpânitoare din România au aruncat poveri din ce în ce mai grele pe umerii oamenilor muncii. Numărul șomerilor din țară se ridica în anul 1932 la peste 300 000 de oameni. Pe fondul acestor condiții s-au desfășurat puternice acțiuni revendicative ale maselor care, în anii crizei economice începută prin marea grevă a minerilor de la Lupeni, au culminat cu luptele muncitorilor petroliști și ceferiști din ianuarie-februarie 1933, în a căror organizare și conducere un rol important a revenit și organizațiilor sindicale. Sindicatul C.F.R. București, datorită sprijinului direct și permanent primit din partea C.C. de acțiune, și-a înviorat mult activitatea în cursul lui ianuarie 1933. La 13 ianuarie a avut loc o ședință a comitetului sindicatului cu participarea unor muncitori din ateliere; cu acest prilej s-a hotărât crearea de grupe sindicale în fiecare atelier și secție, organizarea unor adunări cu muncitorii în vederea discutării, pregătirii unor demonstrații de stradă și a unor manifestații în fața direcției, în care să se ceară satisfacerea unor revendicări. În același timp s-au ales comitete de inițiativă, care cuprindeau muncitori dintre cei mai activi și cu influență, sarcina lor constând în aceea de a asigura mobilizarea lucrătorilor la diferite adunări și pregătirea alegerii comitetelor de acțiune.

Partidul Comunist Român a acordat o însemnată atenție muncii de pregătire a luptei muncitorilor ceferiști. La 24 ianuarie 1933, muncitorii ceferiști din București au participat la întrunirea organizată în sala „Locomotiva” de către Federația asociațiilor profesionale C.F.R. și Uniunea sindicatelor C.F.R. În cursul acestei adunări, majoritatea celor care au luat cuvântul au chemat pe participanți la lupta comună, indiferent de vederile lor politice și la alegerea unui comitet de acțiune a tuturor salariaților de la căile ferate.

Desfășurarea evenimentelor legate de luptele ceferiștilor sînt deosebit de semnificative în ceea ce privește angrenarea în procesul acestor lupte, a mișcării sindicale. În timpul grevei demonstrative de la Atelierele Grivița, din 28 ianuarie 1933, membrii celulei de partid au propus alegerea unui comitet de acțiune pentru conducerea și continuarea pregătirilor de luptă. Pe baza unei largi democrații muncitorești, fiecare atelier și-a desemnat delegații care au fost aleși pe loc. Comitetul de acțiune, alcătuit din 57 de membri, întruchipa realizarea în fapt a frontului unic muncitoresc de jos.

Comitetul de acțiune ales la Grivița și-a continuat activitatea pînă la 2 februarie, cînd, odată cu izbucnirea grevei, el a fost înlocuit cu un organ adecvat — comitetul de grevă. În comitetul de fabrică au fost aleși 250 lucrători, printre care: Dumitru Popa, Bogătoiu Panait, Chivu Stoica, Ionescu Mihai, Tălăngescu M., Gavrilesco Nicolae și alții.

Acțiuni similare pentru organizarea muncitorilor au fost desfășurate și de syndicatele ceferiste din alte centre ale țării, precum și de syndicatele muncitorilor petroliști și a altor categorii de muncitori.

Luptele muncitorilor ceferiști din ianuarie-februarie 1933 au culminat așa cum se știe, cu marea grevă de la atelierele Grivița din București din zilele de 15—16 februarie 1933.

Unitatea de acțiune s-a manifestat în participarea miilor de muncitori ai atelierelor la aceste mari acțiuni de luptă, s-a manifestat în prezența — pe străzile ce înconjurau atelierele — a miilor de muncitori din alte întreprinderi ale capitalei, dintre care mulți erau membri ai sindicatelor și care alături de cei din spatele porților atelierelor Grivița vibrau pentru soarta acestora.

Elementul de front unic a fost unul din cele mai însemnate caracteristici ale pregătirii și desfășurării lui „33”.

Aplicînd hotărârile adoptate în ședința extraordinară a C.C. de acțiune, Consiliul general al sindicatelor și Comisia locală a sindicatelor din capitală, Comitetul de fabrică de la atelierele C.F.R. au trecut la organizarea practică

a grevei din 15—16 februarie 1933 și au asigurat largă participare a muncitorilor la aceasta. Greva muncitorilor ceferiști de la Grivița a fost înăbușită în sânge de autorități. Odată cu aceasta se încheiau și luptele muncitorilor ceferiști din ianuarie-februarie 1933. Aceste lupte au avut o importanță deosebită pentru proletariatul român; odată cu ele, clasa muncitoare din România, organizațiile sale politice și profesionale au dobândit o mare experiență materializată în rezultatele acestei lupte și care ulterior va fi de un real folos pentru desfășurarea întregii activități a mișcării muncitorești din țara noastră. Realizarea unității de acțiune în timpul marilor bătălii de clasă din 1933 a dat un impuls spre noi succese, în anii ce au urmat, în direcția făuririi frontului unic muncitoresc pe plan național.

DIE ENTWICKLUNG DER GEWERKSCHAFTSBEWEGUNG IN RUMÄNIEN IN DEN JAHREN 1923—1933

(ZUSAMMENFASSUNG)

Die Abhandlung stellt die Gewerkschaftstätigkeit in Rumänien im Jahrzehnt 1923—1933 dar und geht besonders auf die Einheitsgewerkschaften unter der Anleitung der Rumänischen Kommunistischen Partei und deren Tätigkeitsformen ein. Es wird die Rolle der Einheitsgewerkschaften bei der Organisation von grossen Streikaktionen geschildert sowie der bedeutende Einfluss der Mitglieder der Kommunistischen Partei bei der Verfolgung einer kommunistischen Linie in den Reihen der Einheitsgewerkschaften.

Ein Kapitel der Arbeit unterstreicht die Bedeutung des Gewerkschaftskongresses von Timișoara (Temesvar) 1929 für die Gewerkschaftsbewegung, wo die Notwendigkeit der Verwirklichung der Arbeitereinheit und die Wiederherstellung der gewerkschaftlichen Einheit hervorgehoben wurde.

Der letzte Teil der Abhandlung ist der Rolle der Gewerkschaften bei der Organisation der Arbeiterkämpfe gegen die von der Wirtschaftskrise von 1929—1933 hervorgerufenen Schwierigkeiten gewidmet. Es wird der Beitrag der Gewerkschaftsorganisationen bei der Aufstellung der Aktionskomitees, Fabrikskomitees, sowie der Streikkomitees und bei der eigentlichen Austragung der Kämpfe der Erdölindustrie- und Eisenbahnarbeiter vom Januar und Februar 1933 besonders hervorgehoben.